

•เขียนโดย Administrator•

•วันจันทร์ที่ 27 กุมภาพันธ์ 2012 เวลา 15:28 น. •แก้ไขล่าสุด •วันจันทร์ที่ 05 มีนาคม 2012 เวลา 11:55 น. •

“อันชาติใดไร้ช่างชำนาญศิลป์ เหมือนนารินไร้โฉมประโลมสง่า” ผู้เอยค่านี้นอกมาเป็นชายหนุ่ม ซึ่งศึกษาอยู่ในวิทยาลัยเทคนิคแผนกอุตสาหกรรมศิลป์ และจากคำว่า “ช่าง” นี้เองทำให้นึกไปถึง “ช่างเอก” ในรัชสมัยพระเจ้าเม็งรายมหาราช

ซึ่งเป็นยุคที่ราชสำนักพระเจ้าเม็งรายกำลังรุ่งเรืองด้วยเดชานุภาพอันเกรียงไกรของกษัตริย์แห่งล้านนาประเทศ

พระองค์ทรงสร้างความเจริญให้แก่ล้านนาไทยเป็นอันมาก แม้จะทรงเป็นนักรบผู้แกร่งกล้า ก็ได้ทรงหลงใหลที่จะสร้างความเจริญในด้านศิลปวิทยา ด้านศาสนา และในด้านสร้างสรรค์บ้านเมือง รวมทั้งการแสวงหาผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาการต่าง ๆ เข้ามาในบ้านเมืองเป็นจำนวนมาก

กาลครั้งหนึ่ง ทางเมืองใต้ได้ทราบข่าวความรุ่งเรืองเรื่องราวโปรดปรานของราชสำนักเม็งราย ก็ใคร่ได้ทดลองให้เห็นประจักษ์

จึงได้ส่งทูตเป็นแขกเมืองนำช่างผู้สามารถมาทำแหงวิชาต่อช่างชาวล้านนาไทย พระเจ้าเม็งรายก็รับสั่งให้พูลนำช่างผู้นั้นขึ้นมาเข้าเฝ้าตรัสถามว่า

“สูเจ้ามีวิชาสิ่งใดที่จะนำมาแสดงแก่เรา” “ข้าพเจ้าได้นำช่างผู้มีความสามารถหลากหลายยารียี่สิบวาให้เล็กกระทั้งสนเข็มได้มาแสดงถวายพระเจ้าข้า”

ว่าแล้วก็สั่งให้ช่างผู้นั้นทำการหลากหลายถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์แห่งล้านนาไทยพระเจ้าเม็งรายได้ทอดพระเนตรแล้วก็ทรงเรียกให้นายช่างกาดโถม

ช่างเอกของพระองค์เข้ามาเฝ้าแล้วเสด็จถามว่า “แน่ะ เจ้ากาดโถม ช่างเมืองใต้เขาสามารถที่จะหลากหลายยารียี่สิบเส้นเล็กจนสนเข็มได้” ตัวเจ้าก็เป็นนายช่างเอก

จะสามารถทำได้ดังนี้หรือไม่” นายช่างกาดโถมทูลว่า “ไหวสาพระยาเจ้า อันชาวใต้สามารถหลากหลายยารียี่สิบวาสนเข็มได้ดังนี้

แม่นข้าบาทเจ้าจะเหล่าให้ถึงร้อยวาก็ยังจะได้อีก ข้าบาทเจ้าจะขอสาแดงความรู้อื่นให้แขกเมืองได้ประจักษ์แก่สหายดาพระเจ้าข้า”

“เจ้าจะสาแดงวิธีใดหรือเจ้ากาดโถม” พระเจ้าเม็งรายตรัสถาม “ข้าบาทจะขอสาแดงวิชาดำน้ำถากไม้ทั้งต้นให้แก่แขกเมืองชม

ขอพระยาเจ้าเชิญแขกเมืองไปดูให้เห็นประจักษ์ในวันพรุ่งนี้ ที่แม่น้ำระมิงค์ตรงสะพานกุ่มกามพระเจ้าข้า” พระเจ้าเม็งรายตรัสอนุญาต

นายช่างกาดโถมก็ถวายบังคมลามาจัดเตรียมการอันจัดสาแดงคุณวิชาของตน โคนกระทำการลอบยหาไม้มาท่อนหนึ่งยาวสามวา

ถากแต่งไว้เรียบร้อยเกลี้ยงเกลาลแล้วลอบนำเอาไปจมไว้ในแม่น้ำเหนือสะพานกุ่มกามแล้วห่อสะเก็ดถากออกใส่กรวยมิดชิด

เอาลงไปในใต้ท้องน้ำโดยไม่มีใครทราบครั้งรุ่งขึ้นถึงเวลานัดหมายพระเจ้าเม็งรายก็เสด็จมาเป็นประธาน พร้อมกับเหล่าข้าราชการและแขกเมืองกับนายช่างชาวใต้

มาคอยดูการสาแดงถากไม้ในท้องน้ำของช่างกาดโถมก็สั่งให้ไพร่พลชักลากไม้ทั้งเปลือกต้นหนึ่งยาวสามวาลงไปใต้น้ำตัวเองถือขวานที่ลอบเอาไว้ควมกริบโตลงน้ำดำหายไปตามกลางสายตาคู่คนที่มาล้อมคอยดูอยู่เนืองแน่น

ขณะที่สายตาของทุกคนกำลังรวมกันเป็นจุดเดียวที่ลำน้ำบังอันไหลเรื่อยอยู่นั้นก็มีสะเก็ดไม้และเศษฝอยของมันลอยขึ้นมาเป็นแพแสดงว่านายช่างเอกกำลังถากไม้ใต้น้ำสักพักใหญ่ๆช่างกาดโถมก็โผล่ขึ้นจากน้ำ ตรงเข้าถวายบังคมพระเจ้าเม็งรายกราบทูลว่า

บัดนี้การถากมันได้สำเร็จแล้วขอให้ส่งคนชักลากไม้ขึ้นขึ้นมาทอดพระเนตรเถิด พระเจ้าเม็งรายได้ฟังก็สั่งให้ไพร่พลช่วยกันชักลากต้นไม้ต้นนั้นขึ้นมา

ก็ปรากฏแก่สหายตาของทุกคน รวมทั้งแขกเมืองและช่างชาวใต้นั้นว่า

ไม้ต้นทั้งเปลือกยาวสามวาต้นนั้นได้รับการถากแต่งเสียจนเรียบร้อยเกลี้ยงเกลางามประชาชนชาวเมืองก็ชื่นชมยินดียิ่งนัก

ฝ่ายแขกเมืองก็ทูลขออนุญาตสาแดงฝีมืออีกครั้งหนึ่ง ครั่งนี้ได้ให้ช่างผู้หลากหลายทำการสลักเมล็ดข้าวสารเม็ดเดียวเป็นรูปช่างสองตัวชนกัน

แล้วนำขึ้นถวายพระเจ้าเม็งรายให้ทอดพระเนตรพระเจ้าเม็งรายทอดพระเนตรแล้วก็ส่งประธานให้แก่ช่างกาดโถมดู พร้อมกับตรัสว่า “ช่างชาวใต้เขาสลักได้อย่างนี้

เจ้ายังจะทำได้เหมือนกับเขาหรือไม่” ช่างกาดโถมก็ทูลตอบว่า “ไหวสาพระยาเจ้า อันว่าของเล็กใช้เครื่องมือเล็กนั้นอาจทำสำเร็จได้ ไม่เรียกว่าฝีมือแท้

ข้าบาทจะขอสาแดงวิชาอีกอย่างหนึ่ง คือการใช้ขวานโกนผมต่างมิดโกน”

แล้วกาดโถมก็เรียกให้ชายคนหนึ่งเข้ามาใกล้แล้วตัวเองหันไปลับขวานให้คมเสร็จแล้วก็ลงมือโกนผาคคนๆนั้นด้วยขวานคู่มือสำเร็จเรียบร้อยไม่มีที่ติ

แขกเมืองเห็นดังนั้นก็สรรเสริญว่าชาวเมืองนี้ฉลาดสามารถนักแล้วก็ทูลลาพระเจ้าเม็งรายกลับเมืองใต้

ครั้งนี้นายช่างกาดโถมได้รับแต่งตั้งให้เป็นหมื่นเจตราชามีรับสั่งให้ไปครองเมืองร้อย(คือเมืองเชียงแสน)หมื่นเจตราช

หรือช่างกาดโถมก็เดินทางไปรับตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองร้อยหรือเมืองเชียงร้อย ณ เมืองเชียงร้อยหรือเชียงแสนอันอยู่จรดกับลำน้ำโขงนั้นนายช่างกาดโถมก็ได้ได้อยู่เปล่า

ได้จัดแจงหาไม้มาจัดทำเครื่องวิหารคือทำเป็นชิ้นเป็นส่วนจนครบเครื่องปรุงสำเร็จบริบูรณ์แล้วก็ขนส่งมายังเมืองกุ่มกาม(ติดกับเชียงใหม่ปัจจุบันรวมอยู่กับเมืองเชียงใหม่)และยกเสาสร้างให้สำเร็จรูป แล้วสร้างเสนาสนารามครบบริบูรณ์ถวายแก่มหาภิเนษกร์เจ้าการสร้างอารามนั้นยังขาดแต่เจดีย์

พอดีมีเหตุที่พระเจ้าเม็งรายมหาราชจะยกกองทัพไปยังกุ่มกามประเทศพระองค์จึงทรงตั้งสัตยาธิษฐานปณิธานปรารถนาว่า “เดชะฯ

“กาดโถม” นายช่างพระเจ้าเม็กราย

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•จันทร์•ที่ 27 •กุมภาพันธ์• 2012 เวลา 15:28 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•จันทร์•ที่ 05 •มีนาคม• 2012 เวลา 11:55 น.•

ขอให้พระเจ้าอังวะยอมอ่อนน้อมต่อข้าพเจ้าดุจตั้งพระเจ้าหงสาวดีเคยอ่อนน้อมมาก่อน จะได้สร้างถวายเป็นศาสนสมบัติ”

แล้วพระเจ้าเม็กรายก็ยกกองทัพไปยังประเทศกุกาม ตั้งทัพอยู่ที่นครเนยทีศาภาคย์อังวะ

พระเจ้าอังวะทราบความก็ให้ราชบุรุษของพระองค์นำเครื่องราชบรรณาการมาต้อนรับถวายเป็นพระเจ้านมหาราช

ขอเป็นทางพระราชไมตรีพระเจ้าเม็กรายก็รับไว้เมื่อทรงพบปะสังสรรค์กับพระเจ้ากรุงอังวะโดยพระราชไมตรีแล้วก็ทรงขอช่างต่างๆจากเมืองกุกามคือช่างทอง ช่างหล่อ

ช่างเหล็ก และช่างอื่นๆอีก เพื่อนำไปฝึกสอนชาวลานนาไทย พระเจ้าอังวะก็โปรดประทานช่างฆ้องผู้มีฝีมือดี ๒ นาย กับช่างทอง ช่างเหล็ก และช่างอื่นๆตามที่ขอ

พระเจ้าเม็กรายก็เลิกทัพกลับคืนเมืองกุกาม ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาลานนาไทยจึงเต็มไปด้วยช่างฝีมือต่างๆมีทั้งช่างทอง ช่างตีเหล็ก ช่างหล่อ

และช่างอื่นๆอีกมากมายสืบต่อมาถึงปัจจุบัน แล้วพระองค์ก็ได้ทรงสร้างเจดีย์ที่วัดกาดโถมตามที่ได้อธิษฐานไว้ เจดีย์นั้นมีฐานกว้าง ๖ วา สูง ๙ วา

ทำชุมคูหาสี่ที่ไว้พระพุทธรูปซ้อนเป็นสองชั้นชั้นล่างไว้พระพุทธรูปนั่งสี่องค์ ชั้นบนไว้พระพุทธรูปยืนหนึ่งองค์มีรูปอัครสาวกโมคคัลลานสารีบุตรและรูปพระอินทร์

รูปนางธรณีไว้สำหรับพระพุทธรูปด้วย

พอดีนอนนั้นมีพระมหาเถระเจ้ารูปหนึ่งนำพระบรมธาตุของพระพุทธเจ้ามาแต่เมืองสิงห์ถวายเป็นพระเจ้านมหารายมีพระพุทธรูปสององค์

พระเจ้าเม็กรายก็ให้บรรจุไว้ในพระเจดีย์กาดโถมองค์หนึ่งอีกองค์หนึ่งบรรจุไว้ในเมาสีพระพุทธรูปใหญ่

แล้วพระเจ้าเม็กรายก็ถวายทองคำห้ำร้อยแท่งฝากพระมหาเถระเจ้าไปบูชาพระศรีมหาโพธิ์เมืองลังกา

